

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej W. - P. w W. oskarżył A. S. o to, że w dniu 9 lutego 2019 r. w W. przy ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu I – 0,60 mg/l, II-0,58 mg/l, III – 0,53 mg/l prowadził pojazd mechaniczny marki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przez co wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. wyrokiem z dnia 26 czerwca 2019 roku warunkowo umorzył postępowanie karne wobec A. S. na okres dwóch lat próby, ustalając, iż popełniony przez niego czyn jest czynem, którego społeczna szkodliwość nie jest znaczna. Dodatkowo Sąd ustalił, iż zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wyniosła odpowiednio: I badanie – 0,52 mg/l, II badanie – 0,62 mg/l, III badanie – 0,60 mg/l, IV badanie – 0,58 mg/l, V badanie – 0,53 mg/l. Nadto Sąd, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7) k.k., orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3) k.k. orzeczono także wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku, z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy kategorii B, poczynszy od dnia 9 lutego 2019 r.

Dodatkowo na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. Sąd zasądził od A. S. koszty sądowe w kwocie 284,95 (dwieście osiemdziesiąt cztery 95/100) złotych, w tym opłatę w wysokości 100 (stu) złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2019 roku funkcjonariusze Policji w osobach J. C. oraz Ł. L. pełnili służbę patrolową w ramach której ok. godz. 9:40 przy ul. (...) w punkcie kontrolnym zatrzymali do rutynowej kontroli pojazd marki V. o nr rej. (...), którego kierowcą okazał się A. S.. Następnie kierujący został wylegitymowany i przebadany na zawartość alkoholu urządzeniem A., które wskazało wynik pozytywny, tj. stan nietrzeźwości, z wynikiem: I badanie (godz. 9:43) wskazało wynik 0,52 mg/l oraz II badanie (godz. 10:00) – 0,62 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W związku z powyższym A. S. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, a pojazd V. o nr rej. (...) wraz z dokumentami i kluczami został przekazany za pokwitowaniem przybyłemu na miejsce K. K..

Po przewiezieniu zatrzymanego do Komisariatu Policji W. T., został on poddany ponownie badaniu na stan trzeźwości, w wyniku którego ustalono, że w/w znajdował się w stanie nietrzeźwości tj. z zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu – 0,60 mg/l o godz. 10:51, II badanie: 0,58 mg/l; III badanie:- 0,53 mg/l o godz. 11:55. Jednocześnie zatrzymano prawo jazdy należące do A. S. o nr (...).

Należy dodać, że A. S. prowadził pojazd bez współpasażerów, w porze dziennej na drodze publicznej o małym natężeniu ruchu drogowego, w sobotę, poza godzinami szczytu, znajdując się na obrzeżach miasta W..

A. S. nie był dotychczas karany za przestępstwo ani nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony A. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 8 lutego 2019 roku wypił 6. piw, przy czym ostatnie spożył przed godziną 22:00. Wskazał, że w dniu 9 lutego w godzinach porannych czuł się dobrze i około godz. 9:00 wyjechał samochodem z domu. Jednakże, po przejechaniu ok. 100 metrów, został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji a następnie zbadany pod kątem ustalenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem pozytywnym. Oskarżony podkreślił, że w dniu zdarzenia czuł się dobrze i gdyby źle się czuł, nie wsiadałby za kierownicę samochodu. Dodał nadto, że bardzo żałuje tego czynu i była to głupota z jego strony.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadka J. C. (k. 13-13v), wyjaśnienia oskarżonego A. S. (k. 19-21), protokoły badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k. 5-6, 7-8), protokół zatrzymania osoby (k. 2-2v), karty karnej (k. 73) oraz informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 74).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd co do zasady dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. S. złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Są one bowiem spójne z zeznaniami świadka J. C., a także ze zgromadzonym nieosobowym materiałem dowodowym, w szczególności z protokołami z przebiegu badania stanu trzeźwości.

Samo zaś stwierdzenie oskarżonego A. S., że czuł się osobą trzeźwą w chwili popełnienia czynu stanowi jego linię obrony. Wskazać bowiem należy, iż oskarżony jest osobą dojrzałą, dorosłą i miał niczym niezakłóconą możliwość przewidywania, że prowadząc pojazd mechaniczny po wypiciu alkoholu, w szczególności 6. piw dnia poprzedniego, będzie znajdował się w stanie nietrzeźwości. Bez znaczenia dla kwalifikacji prawnej czynu jest subiektywne odczucie oskarżonego dotyczące jego stanu trzeźwości, gdyż spożywając alkohol, a następnie prowadząc pojazd, powinien zdawać sobie sprawę z groźących konsekwencji prawnych za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadka J. C. (k. 13-13v), złożonym na etapie postępowania przygotowawczego, gdyż były one spójne, przekonujące oraz pozostawały w logicznym związku z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego dla potrzeb niniejszego postępowania karnego, w szczególności z nieosobowymi źródłami dowodowymi, w tym przede wszystkim z protokołami użycia alkometru. Świadek w sposób jasny i szczegółowy potrafiła opisać okoliczności i przebieg zatrzymania oraz badania oskarżonego pod kątem stanu trzeźwości. Wskazała uzyskane wyniki badań jak również wszelkie czynności podjęte po zdarzeniu. Nadto świadek to funkcjonariusz publiczny i osoba obca dla oskarżonego, niezainteresowana w bezpodstawnym obciążaniu oskarżonego, co oznacza, że brak jest w sprawie obiektywnych przesłanek do kwestionowania wiarygodności składanych przez tego świadka zeznań.

Sąd uwzględnił także pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci m. in. protokołu zatrzymania osoby (k. 2-2v), protokołów badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k. 5-6, 7-8) oraz wywiadu środowiskowego (k. 75-81), albowiem czynności te zostały przeprowadzone właściwie, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w sposób prawidłowy i legalny. W ocenie Sądu dokumenty te zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności w zakresie treści w nich zawartych jako odzwierciedlających rzeczywisty przebieg czynności podejmowanych m. in. przez funkcjonariuszy Policji.

Ponadto w niniejszej sprawie Sąd zmienił opis czynu ustalając, iż zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wyniosła odpowiednio w I badaniu – 0,52 mg/l, w II badaniu – 0,62 mg/l, w III badaniu – 0,60 mg/l, w IV badaniu – 0,58 mg/l oraz w V badaniu – 0,53 mg/l. Zgodnie bowiem z materiałem dowodowym na k. 5-6 a także na miejscu zdarzenia przeprowadzono badanie stanu trzeźwości oskarżonego, z wynikiem I badanie – 0,52 mg/l i II badanie – 0,62 mg/l. Z kolei w KP W. T. przeprowadzono kolejne badanie stanu trzeźwości oskarżonego przy użyciu alkometru (k. 7-8), z wynikiem III - 0,60 mg/l, IV - 0,58 mg/l oraz V badanie - 0,53 mg/l.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zgodnie z protokołem badania stanu trzeźwości (k. 5-6) dokonał zmiany w opisie czynu w zakresie wyników badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzonych z udziałem oskarżonego w dniu zdarzenia.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, Sąd bacząc na złożony przez obrońcę oskarżonego A. S. wniosek o warunkowe umorzenie postępowania, przychylił się do tego wniosku uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu, którego dopuścił się oskarżony nie są znaczne, a okoliczności czynu w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzą wątpliwości.

Zgodnie z art. 178a § 1 k.k. kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera natomiast art. 115 § 16 k.k., w świetle którego zachodzi on w wypadku, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Podkreślenia wymaga, iż przestępstwo określone w art. 178a k.k. to przestępstwo formalne, polegające na samym prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa (wyroki SN: z 24 listopada 1960 r., V K 366/60, (...) 1961, nr 1, s. 190; z 10 marca 1964 r., IV K 1296/61, OSNKW 1964, nr 10, poz. 152) –(por. Ryszard Andrzej Stefański w: „Komentarz do art. 178a k.k.”).

Należy też podkreślić, iż dla odpowiedzialności karnej z art. 178a § 1 k.k. nie ma znaczenia rodzaj i ilość spożytego przez sprawcę alkoholu, lecz jedynie fakt znajdowania się w stanie nietrzeźwości. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest bowiem bezpieczeństwo w komunikacji, a w konsekwencji życie i zdrowie człowieka oraz mienie.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, nie budzi wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 k.k. Dowody przeprowadzone w sprawie wskazują bowiem na to, iż oskarżony w dniu zdarzenia prowadził pojazd mechaniczny marki V. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu fakt popełnienia przestępstwa przez oskarżonego ze wskazanej kwalifikacji nie budzi wątpliwości, albowiem z analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym zwłaszcza z protokołów badania na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzonego przy użyciu urządzeń kontrolno – pomiarowych, posiadających aktualne świadectwo wzorcowania, wynika w sposób bezsporny, iż oskarżony był w stanie nietrzeźwości. Rezultat badania oskarżonego przekraczał wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k., tj. 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu bądź 0,5 promila zawartości alkoholu we krwi. Ponadto, ustalenia poczynione w toku niniejszego postępowania jednoznacznie dowodzą, iż oskarżony znajdując się w stanie opisanym powyżej prowadził w dniu przedmiotowego zdarzenia w ruchu lądowym pojazd mechaniczny - to jest samochód osobowy marki V. nr rej. (...).

Oskarżony A. S. dopuścił się popełnienia tego czynu, przy braku okoliczności wyłączających winę. W toku postępowania nie zachodziły wątpliwości co do ograniczonej poczytalności oskarżonego, lub jej braku. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony mógł zachować się zgodnie z normami prawnymi i dlatego można przypisać mu winę.

Oskarżony jednakże, co warte podkreślenia, wyraził skruchę i żal z powodu zaistniałego zdarzenia, mając świadomość prawnokarnych konsekwencji swojego zachowania. Ponadto drobiazgowo analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dowodzi, że oskarżony prowadzi obecnie ustabilizowany tryb życia, będąc zatrudnionym od 5. lat w tym samym miejscu w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony. Oskarżony wykonuje pracę zarobkową w sposób ciągły i ponosi koszty utrzymania siebie i małoletniego syna. Dodatkowo podnieść należy, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Analiza dokumentów w postaci karty karnej oskarżonego i danych uzyskanych z (...) (k. 73, 74) pozwala na stwierdzenie, że przedmiotowe zdarzenie miało charakter jedynie incydentalny a oskarżony dotychczas nie naruszał obowiązującego porządku prawnego a także zasad bezpieczeństwa obowiązujących w ruchu drogowym.

Podjmując takiej treści decyzję merytoryczną Sąd uwzględnił także okoliczność, iż oskarżony obecnie osiąga dochód w wysokości ok. 2.200 zł netto miesięcznie, ma na utrzymaniu małoletniego syna, co oznacza, że dalsza niekaralność za przestępstwa pozwoli oskarżonemu na stabilne i trwałe wykonywanie pracy zarobkowej i jednocześnie systematyczne wykonywanie obowiązku alimentacyjnego.

Wziąwszy pod uwagę wszystkie wyżej wymienione okoliczności, Sąd doszedł do wniosku, że mimo niebudzącej wątpliwości winy oskarżonego popełniony przez niego czyn jest czynem, którego społeczna szkodliwość nie jest znaczna. Lektura w/wym akt pozwala stwierdzić, że zdarzenie – prowadzenie w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej w ruchu lądowym samochodu osobowego – było odosobnionym i incydentalnym przypadkiem w życiu oskarżonego i w przyszłości się nie powtórzy. Dokonując analizy materiału dowodowego skonstatować należy, iż przedmiotowe zdarzenie było wynikiem nieprzemyślanego działania ze strony oskarżonego oraz błędnie wyciągniętego wniosku, iż oskarżony zdąży wytrzeźwieć do godzin porannych po wypiciu 6. piw poprzedniego wieczoru. Nie bez znaczenia w niniejszej sprawie jest także okoliczność, iż samo wszczęcie wobec oskarżonego postępowania karnego oraz wniesienie aktu oskarżenia i tak stanowi już dla osoby oskarżonego znaczną dolegliwość i będzie stanowiło wystarczającą przestrożę dla oskarżonego, by w przyszłości nie naruszać obowiązującego porządku prawnego.

Dodatkowo wskazać należy, iż oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej w sobotę, w godzinach porannych, na drodze publicznej o małym natężeniu ruchu kołowego. Ponadto oskarżony w dacie zatrzymania znajdował się sam w pojeździe, co oznacza, że nie narażał potencjalnego współpasażera na zaistnienie ewentualnego wypadku komunikacyjnego i związane z tym konsekwencje zdrowotne.

Stosownie do art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zgodnie z § 2 art. 66 k.k. warunkowe umorzenie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5. lat pozbawienia wolności. Natomiast przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat 2.

W tym miejscu podnieść należy, iż Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2014 r. (III KK 339/13, LEX nr 1436005), odnosząc się do instytucji prawa karnego materialnego jakim jest warunkowe umorzenie postępowania karnego stwierdził, iż „artykuł 66 § 1 k.k. pozwala na warunkowe umorzenie postępowania, jeżeli spełnione zostaną wszystkie, szczegółowo określone w tym przepisie przesłanki związane z czynem oraz z osobą sprawcy, uzasadniające wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną. Jedną z tych przesłanek, stanowiących warunek sine qua non zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania, jest uprzednia niekaralność sprawcy za przestępstwo umyślne”.

W ocenie Sądu dotychczasowa postawa A. S. daje rękojmię tego, że nie popełni on w przyszłości żadnego przestępstwa i będzie przestrzegać porządku prawnego, co w pełni uzasadnia warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres 2. lat próby, oparte na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. Podnieść przy tym należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 68 § 1 k.k., Sąd podejmuje postępowanie karne, jeżeli sprawca w okresie próby popełnił przestępstwo umyślne, za które został prawomocnie skazany jak też Sąd może podjąć postępowanie karne, jeżeli sprawca w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności, gdy popełnił inne niż określone w art. 68 § 1 k.k. przestępstwo, jeżeli uchyla się od dozoru, wykonania nałożonego obowiązku lub orzeczonego środka karnego, środka kompensacyjnego lub przepadku albo nie wykonuje zawartej z pokrzywdzonym ugody. Sąd może również podjąć postępowanie karne, jeżeli sprawca po wydaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, lecz przed jego uprawomocnieniem się, rażąco narusza porządek prawny, a w szczególności gdy w tym czasie popełnił przestępstwo. Przy takim obwarowaniu warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby 2. lat jest, zdaniem Sądu, rozstrzygnięciem adekwatnym do wagi przypisanego oskarżonemu czynu jak też spełnia wymogi prewencji ogólnej jak i indywidualnej.

Sąd, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7) k.k., orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, uznając ten środek za właściwy sposób wychowawczego oddziaływania na sprawcę czynu, a dodatkowo środek ten będzie stanowił dla osoby oskarżonego realną dolegliwość. Ponadto będzie odpowiednim instrumentem dla uświadomienia oskarżonemu, że popełnił przestępstwo szkodliwe społecznie i jednocześnie motywacją do zmiany

swego postępowania. Nadto przyniesie także pożytek działalności prowadzonej na rzecz pomocy, m.in. osobom poszkodowanym przez przestępstwo.

Sąd orzekł także, na zasadzie art. 67 § 3 k.k. w zw z art. 39 pkt 3) k.k. i art. 63 § 4 k.k., wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku, z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy kat. B nr (...), począwszy od dnia 9 lutego 2019 r.

Podjmując takiej treści decyzję merytoryczną Sąd wziął pod uwagę stopień stanu nietrzeźwości oskarżonego w trakcie zdarzenia (ponad 1 promil) oraz jego dotychczasową niekaralność, uznając, iż ten środek karny w takim wymiarze spełni cele wychowawcze wobec oskarżonego. Dodatkowo środek ten spełni także wymogi prewencji ogólnej jak i indywidualnej. Wykonywanie tego środka karnego wiąże się z niedogodnościami w życiu osobistym oskarżonego, z natury i celu orzekania środka karnego. Oskarżony powinien zdawać sobie sprawę z grożących konsekwencji prawnych za popełnienie zarzucanego mu czynu. Zaznaczyć trzeba, iż kierowanie pojazdami wymaga nie tylko dużych umiejętności i precyzji, ale również ogromnej odpowiedzialności za swoje postępowanie. Dlatego też wymierzony środek karny powinien uświadomić oskarżonemu odpowiedzialność, jaka spoczywa na nim jako uczestniku ruchu drogowego, oraz konieczność bezwzględnego przestrzegania zasady trzeźwości w ruchu drogowym wyrażonej w treści art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, bowiem znaczna część wypadków drogowych powodowana jest przez nietrzeźwych kierowców.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądził od oskarżonego A. S. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 284,95 (dwieście osiemdziesiąt cztery 95/100) złotych, uznając, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia tychże kosztów.

Z podanych wyżej przyczyn orzeczono jak w sentencji.